

Sygn. akt X K 270/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant:

przy udziale prokuratora Mariusza Koseckiego

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2017 r.

sprawy **R. K. (K.)**, syna A. i R. z domu L., urodzonego (...) w K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 08 stycznia 1996 roku w sprawie IVK 454/95 za czyn kwalifikowany z art. 210 § 2 kk popełniony w dniu 19 kwietnia 1995 roku na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności; kara ta została wykonana;
2. Sądu Rejonowego Okręgowego w G. z dnia 16 sierpnia 2000 roku w sprawie III K 70/00 za czyn kwalifikowany z art. 197 § 3 kk na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, za czyn z kwalifikowany z art. 270 § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono wymierzając karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności; kara ta została wykonana;
3. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 11 marca 2009 roku w sprawie II K 545/08 za czyn z art. 286 § 1 kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 zł każda; przy czym postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2012 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, zaś postanowieniem z dnia 20 maja 2014 roku w oparciu o art. 152 kkw ponownie zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 4 lat;
4. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 05 sierpnia 2011 roku w sprawie II K 178/11 za czyn z art. 286 § 1 kk popełniony w dniu 11 października 2010 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby; przy czym postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
5. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 16 sierpnia 2012 roku w sprawie II K 396/12 za czyn z art. 62 § 2 kks popełniony w okresie od stycznia 2011 roku do czerwca 2011 roku na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 100 zł każda;
6. Sądu Rejonowego w Kartuzach 17 lutego 2014 roku z dnia VII K 557/13 za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 29 września 2012 roku na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby;

7. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 lutego 2017 roku w sprawie X K 617/16 za czyn z art. 291 § 1 kk popełniony w okresie nie wcześniej niż 19 stycznia 2016 roku i nie później niż 21 stycznia 2016 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

I. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1a i 1b k.k. łączy kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 11 marca 2009 roku w sprawie **II K 545/08**,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 05 sierpnia 2011 roku w sprawie **II K 178/11**,

c) wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie **VII K 557/13**;

d) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 lutego 2017 roku w sprawie **X K 617/16**

i w ich miejsce wymierza skazanemu **R. K.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 577 kpk zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu;

V. na mocy art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 270/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Skazany R. K. był karany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 08 stycznia 1996 roku w sprawie IVK 454/95 za czyn kwalifikowany z art. 210 § 2 kk popełniony w dniu 19 kwietnia 1995 roku na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności; kara ta została wykonana;

2. Sądu Rejonowego Okręgowego w G. z dnia 16 sierpnia 2000 roku w sprawie III K 70/00 za czyn kwalifikowany z art. 197 § 3 kk na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, za czyn z kwalifikowany z art. 270 § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono wymierzając karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności; kara ta została wykonana;

3. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 11 marca 2009 roku w sprawie II K 545/08 za czyn z art. 286 § 1 kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 zł każda; przy czym postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2012 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, zaś postanowieniem z dnia 20 maja 2014 roku w oparciu o art. 152 kkw ponownie zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 4 lat; grzywnę uiszczył w całości;

4. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 05 sierpnia 2011 roku w sprawie II K 178/11 za czyn z art. 286 § 1 kk popełniony w dniu 11 października 2010 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby; przy czym postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 16 sierpnia 2012 roku w sprawie II K 396/12 za czyn z art. 62 § 2 kks popełniony w okresie od stycznia 2011 roku do czerwca 2011 roku na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 100 zł każda;

6. Sądu Rejonowego w Kartuzach 17 lutego 2014 roku z dnia VII K 557/13 za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 29 września 2012 roku na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby;

7. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 lutego 2017 roku w sprawie X K 617/16 za czyn z art. 291 § 1 kk popełniony w okresie nie wcześniej niż 19 stycznia 2016 roku i nie później niż 21 stycznia 2016 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

dowody: akta spraw II K 178/11 Sądu Rejonowego w Kościerzynie, X K. 617/16 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, odpisy wyroków k. 10, dane o karalności k. 22 - 24, dane o pobytach i orzeczeniach k. 3 - 5, 7 - 8, 29 - 31

Skazany jest żonaty, ma czworo małoletnich dzieci. Na wolności pożycie małżeńskie układało mu się dobrze, skazany pomagał w wychowaniu dzieci, pracował zawodowo jako kierowca, uzyskując dochody rzędu 2.500 zł netto miesięcznie. Żona skazanego nie pracuje, zajmuje się dziećmi, korzysta z pomocy (...). Cała rodzina, łącznie ze skazanym, cieszy się dobrą opinią w środowisku lokalnym. Skazany nie nadużywał alkoholu ani nie zażywał środków odurzających.

dowody: wywiad środowiskowy k. 26 - 27

W warunkach izolacji postawa i zachowanie skazanego było oceniane jako właściwe, został 40 razy wyróżniony, nie był karany dyscyplinarnie, prawidłowo korzystał z przepustek. Karę odbywa w zakładzie typu otwartego, w systemie programowanego oddziaływania, jest zatrudniony odpłatnie, obecnie poza ZK, powierzone mu obowiązki wykonuje sumiennie, o czym świadczą listy pochwalne. Brał udział w Treningu Zastępowania Agresji z zakresu nabywania umiejętności prospołecznych, w treningu kontroli złości oraz treningu wnioskowania moralnego. Utrzymuje kontakt z żoną, matką i dziećmi. Wobec popełnionego przestępstwa oraz wcześniejszego stylu funkcjonowania jest krytyczny. Prognoza penitencjarna jest określana jako pozytywna.

dowody: opinia o skazanym k. 28v

Sąd zważył, co następuje:

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015 r. ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 r. w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Przepis art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie, skoro R. K. został skazany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02.02.2017 r. w sprawie X K 617/16, stosować należy przepisy znowelizowane.

Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 kk w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary

łączonej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Należy nadmienić, że w przypadku R. K. zastosowania nie znajdują przepisy art. 85 § 3 i 3a kk.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydania wyroku łącznego zachodzą zatem w stosunku do następujących wyroków, podlegających wykonaniu:

1. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 11 marca 2009 roku w sprawie II K 545/08,
2. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 05 sierpnia 2011 roku w sprawie II K 178/11,
3. Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie VII K 557/13 oraz
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 lutego 2017 roku w sprawie X K 617/16.

We wszystkich tych przypadkach R. K. wymierzono kary pozbawienia wolności, a zatem kary, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar nie została jeszcze w całości wykonana. Wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie VII K 557/13 zostało warunkowo zawieszono i wykonania tej kary dotąd nie zarządzone; mimo że z formalnego punktu widzenia kara ta nie podlega wykonaniu, łączy się z pozostałymi wobec wyraźnego brzmienia przepisu art. 85 § 2 kk. Podobnie należy, w ocenie Sądu, potraktować karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie II K 545/08, której wykonanie pierwotnie było warunkowo zawieszono, następnie doszło do zarządzenia wykonania kary, ale ostatecznie, w trybie art. 152 kkw ponownie warunkowo zawieszono jej wykonanie.

Natomiast kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach IV K 454/95 oraz III K 70/00 oraz grzywna z wyroku w sprawie II K 545/08 nie podlegały połączeniu z innymi karami, gdyż kary te zostały już wykonane. Nie połączono również kary grzywny z wyroku w sprawie II K 396/12, gdyż wobec skazanego nie orzeczono innej, niewykonanej dotąd kary tego samego rodzaju (tj. grzywny).

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem R. K. w miejsce skazań objętych wyżej wymienionymi wyrokami Sąd miał na względzie treść art. 86 kk, wyznaczającego jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 20 lat. Należało także mieć na względzie regulę określoną w art. 89 § 1b kk, zgodnie z którą przy łączeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karą bezwzględną Sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (dotyczy to wyroków w sprawach II K 545/08 oraz VII K 557/13).

Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najwyższa z orzeczonych kar – z wyroku II K 178/11) do 2 lat, 3 miesięcy i 630 dni pozbawienia wolności (w przybliżeniu – 4 lata).

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej

zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskości przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywby bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawnienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie częściowej absorpcji, jako że trzy spośród omawianych czynów to przestępstwa tego samego rodzaju (przeciwko mieniu), choć zostały popełnione w znacznych odstępach czasu (na przestrzeni 8 lat), podczas gdy czwarte przestępstwo jest występkiem zupełnie odmiennego rodzaju.

Na korzyść skazanego Sąd poczytał fakt, że skazany, mimo uprzedniej karalności, cieszy się pozytywną opinią środowiskową, ma także prawidłowy stosunek do pracy i do założonej przez siebie rodziny. Czynione przez skazanego postępy w resocjalizacji doprowadziły do udzielenia mu zgody na odbywanie kary w systemie półotwartym, skazany pracuje poza zakładem karnym, jest w stopniu nieprzeciętnym wyróżniany, ukończył kilka kursów z zakresu nabywania umiejętności prospołecznych i widać, że prowadzony w zakładzie karnym proces resocjalizacyjny przyniósł już zdecydowanie pozytywne efekty. Na wolności oczekują na skazanego żona i czworo małoletnich dzieci, których skazany nigdy nie zaniedbywał, a które liczą na jego pomoc i wsparcie. W ocenie Sądu, w przypadku R. K., mimo wielokrotnych skazań – za przestępstwa popełnione w znacznej mierze w odległej przeszłości - można obecnie mówić o pozytywnej prognozie kryminologicznej.

Dlatego też, zdaniem Sądu, adekwatna do okoliczności sprawy jest kara łączna 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, która niewątpliwie mieści się w wyżej określonych granicach, z jednej strony nie skraca nadmiernie okresu, w którym skazany będzie pozostawał pod kontrolą instytucji wykonujących orzeczone wobec niego kary, ale z drugiej - daje R. K. szansę na ubieganie się wkrótce o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Warto także zauważyć, że orzeczenie kary łącznej spowoduje z jednej strony, że skazanemu po jej odbyciu nie będzie już groziło zarządzenie wykonania kolejnych kar pozbawienia wolności (kary te zostały połączone), ale jednocześnie obecny pobyt R. K. w izolacji przedłuży się o pół roku (obecnie efektywnie wykonywana jest kara o długości łącznej 2 lat i 3 miesięcy, nie licząc kar zastępczych, a orzeczona bezwzględna kara łączna wynosi 2 lata i 9 miesięcy). Korzyść, jaką skazany odniesie z kary łącznej jest więc względna. Z drugiej strony, gdyby kara łączna miała być znacznie surowsza, o co wnosili prokurator, skazany musiałby spędzić w zakładzie karnym dodatkowo nie pół roku, a nawet ponad półtora roku więcej niż w chwili obecnej, i to pomimo tego, że radykalnie zmienił swój styl życia, stara się korzystać z każdej szansy na resocjalizację, dba o rodzinę, jego zachowanie podczas wykonywania kary jest wzorowe, a nadto sądy wykonujące wyroki w sprawach II K 545/08 oraz VII K 557/13 nie znalazły powodu do zarządzenia wykonania wobec niego dwóch kar. Wydaje się, że takie rozstrzygnięcie byłoby zdecydowanie niesprawiedliwe i wywołałoby u skazanego przekonanie, że jego starania były bezcelowe. Tym samym, orzeczona kara nie odniosłaby wobec skazanego celu wychowawczego, a wręcz przyniosłaby efekt odwrotny.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci wywiadu kuratora, danych o karalności, odpisów orzeczeń, danych z akt poprzednich spraw. Dowody te są kompletne, zebrane zgodnie z wymogami procedury, nie były kwestionowane przez strony, a zatem brak jest podstaw do ich podważania.

W punkcie III wyroku na podstawie art. 576 § 1 kpk (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie I wyroku łącznego Sąd pozostawił do odrębnego wykonania. Natomiast w punkcie II Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (co do części nie podlegającej łączeniu).

W punkcie IV wyroku Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu.

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd orzekł o kosztach postępowania w sprawie, zwalniając R. K. od ich ponoszenia w całości, obciążając nimi Skarb Państwa, z uwagi na trudną sytuację majątkową rodziny skazanego.